

Escriure als morts que no ho estan

AL LLIBRE *DEL TEU GERMÀ MUSULMÀ. CARTES D'AVUI A CHARLES DE FOUCAULD* DÍDAC P. LAGARRIGA ESTABLEIX UNA MENA DE RELACIÓ EPISTOLAR AMB L'ERMITÀ CRISTIÀ ASSASSINAT ARA FA CENT ANYS.

Text: Dídac P. Lagarriga

És factible escriure cartes a un mort? Qui ens les respondrà? A l'Alcorà sentim: “I no digueu dels que cauen per Déu que han mort. No, sinó que estan vius. Però no us n'adoneu” (2:154). Hi pot haver,

doncs, vius imperceptibles que crèiem morts (bateguen igual?, pateixen?, neden en aquest mar de dubtes o, senzillament, són?); vius que ens qüestionen no només la manera de viure, sinó la vida en ella mateixa. No es tracta de l'exercici espiritista d'entrar en contac-

te amb el món dels morts, sinó de convivència, veïnatge. Reconeixement.

Però aquesta mena de *koan* alcohòric ens planteja també que la convivència amb aquests morts vius és difícil a causa de la nostra manca d'atenció: no adonar-se de la realitat o

Posta de sol a Assekrem, a les muntanyes del massís de l'Ahaggar (Algèria), on Charles de Foucauld va fer d'ermità i va estudiar la llengua i la cultura tuareg.

Fotografia: Fragmenta Editorial

donar-se a la realitat són dos graus de la consciència, m'atreviria a dir, constantment intercanviables i intermitents quan encara no arribem a submergir-nos del tot en la donació plena, que és també rebuda íntegra. Quan sentim que alguns no estan morts, malgrat no adonar-nos-en, se'ns obre la porta a aquest estat d'intermitència, a entreveure llum, tot i els vels. Tenir present aquest ensenyament ens porta també a considerar el temps —que mentalment fragmentem i categoritzem— d'una manera més flexible i incondicionada. Què són cent anys, sinó el temps de dir “segle”?

Imbuït per totes aquestes reflexions, un dia vaig sentir la necessitat d'escriure una carta a Charles de Foucauld. Ho recordo molt bé: em trobava en una biblioteca de barri, era mig matí i mirava per un gran finestral com plovisquejava. A la plaça la gent anava carregada amb bosses per la proximitat del mercat; eren pocs els que duïen paraigües. A l'ordinador també van començar a plovisquejar unes primers paraules, encapçalades per un “Estimat Char-

**MÉS ENLLÀ DEL DIÀLEG
INTERRELIGIÓS,
NECESSITEM
COMPLICITAT
ENTRE TOTES LES
PERSONES QUE
COMPARTIM ANHELS
D'ESPIRITUALITAT,
AGRAÏMENT I BELLESA.**

les...”. D'aquella primera carta va néixer una mena de relació epistolar amb l'ermità cristià assassinat ara fa cent anys. Dic “relació” perquè sovint els seus escrits, que es componen principalment de cartes adreçades a la seva cosina Marie de Bondy, al Pare Huvelin, a Massignon..., semblaven respondre a alguns dubtes que jo li plantejava, o m'ajudaven a iniciar el que li volia escriure. El veia en aquella petita ermita algerina i li narrava episodis quotidians i de la meua entrada a l'islam (aquell islam del qual ell mateix va dir en una carta del 1901 al seu amic

LA RESSENYA

**DEL TEU GERMÀ
MUSULMÀ. CARTES
D'AVUI A CHARLES DE
FOUCAULD**

Dídac P. Lagarriga

Pròleg de Xavier Melloni
i epíleg de Pablo d'Ors

Barcelona: Fragmenta, 2017

Escrit en forma de relació epistolar amb Charles de Foucauld (Estrasburg, 1858 - Tamanrasset, 1916), Dídac P. Lagarriga (São Paulo, Brasil, 1976) ens convida en aquest llibre a descobrir l'islam silent i místic, però no exempt d'un intens vessant social i cultural que busca sempre la trobada amb l'altre. L'obra s'estructura com una conversa que defuig la lògica temporal i les raons del dogma per establir-se en la intimitat de l'experiència a través de les cartes d'algu que es va incorporar a l'islam i que interacciona amb un altre algu que va decidir convertir-se al cristianisme gràcies a l'islam. La mateixa editorial ha publicat també la versió en castellà.

Castries: “Conèixer aquesta fe, aquestes ànimes vives en la contínua presència de Déu, m’ha fet entreveu-

re alguna cosa més gran i més veritable que les ocupacions mundanes... És extremadament seductor, m’agrada molt per la seva senzillesa, senzillesa de dogma, senzillesa de jerarquia, senzillesa de moral...”).

Més enllà del diàleg interreligiós, crec, necessitem complicitat entre totes les persones que compartim anhels d’espiritualitat, agraïment i bellesa. Aquestes cartes em donaven l’oportunitat de posar en pràctica aquesta complicitat. Anava teixint, sense esforç, donant-me i alhora sense adonar-me’n, un petit llibre

que l’editorial Fragmenta ha volgut publicar, gràcies en especial a la intercessió de Xavier Melloni, que escriu al pròleg: “Quines misterioses connexions existeixen entre certs éssers humans que ens vinculen més enllà del temps i de l’espai? Quines afinitats de l’ànima fan que es donin certs llaços sense que nosaltres els triem?”.

Cartes d’aire segellades amb silenci, fràgil contrapunt a una actualitat —malauradament poc actual— carregada de dolor i, per això, assedegada de vinacle, de paraula. —

FocNou

L’actualitat religiosa amb les millors entrevistes i reportatges

Visita’ns a **www.focnou.cat**

També ens pots trobar a twitter o facebook

